

نوید (na.vid)، غلام احمد فرزند نوراحمد نوری، کابل ۱۲۸۰-
 ۱۳۶۳ش، شاعر افغانستانی. مبادی دانش‌های ادبی را نزد پدرش
 فراگرفت. سپس پیگیرانه در گسترش دامنه آگاهی خود اهتمام
 ورزید و از محضر استادانی مانند ملک‌الشعرا قاری عبدالله،
 محمد هاشم شایق (شایق افندی) و عبدالهادی داوی بهره‌مند
 گردید. مولانا یعقوب فراهی نیز او را با گنجینه‌های ادبیات کهن
 به گونه‌ای ژرف‌تر و گسترده‌تر آشنا ساخت. نوید از ۱۳۰۳ش به
 کارهای دولتی روی آورد و در بخش‌های مختلف دولتی و بیشتر
 در وزارت امور خارجه به کار پرداخت. وی به ترتیب کارمند
 وزارت معادن، وزارت کشاورزی (زراعت)، منشی دوم سفارت
 افغانستان در آلمان، منشی یکم سفارت افغانستان در مسکو،
 مدیر شعبه یکم وزارت امور خارجه، مدیر عمومی همایش‌ها
 در وزارت خارجه، کنسول افغانستان در بمبئی و ژنرال کنسول
 افغانستان در مشهد بوده است. نوید سراینده شعرهایی دل‌انگیز
 بود و به غزل‌سرایی گرایشی بسیار داشت. وی در شعرهایش از
 صائب، کلیم و سلیم پیروی می‌کرد، اما سادگی و روانی
 شعرهایش، او را از دیگر شاعران معاصر دوستدار سبک هندی
 در افغانستان متمایز کرده است. در ۱۳۶۴ش، گزینه‌ای از
 غزل‌هایش به کوشش متین اندخویی، در دفتری با نام گزیده
 غزل‌های نوید گردآوری و منتشر شده است. نوید در اواخر عمر،
 بینایی خود را از دست داده بود.

مرکز تحقیقات

منابع: برگزیده شعر معاصر افغانستان، ۱۶۳-۱۶۹، پهلواوس، ۷۶۲-
 ۷۶۳؛ سیماها و آواها، ۶۹۲-۶۹۴؛ سیر ادب در افغانستان، ۲۷؛
 سیمای معاصران، ۹۷-۱۰۶؛ شعر معاصر دری در افغانستان؛ شاعران
 افغانستان، ۲۶۹؛ معاصرین سخنور، ۲۰۳-۲۰۴؛ نمونه‌هایی از شعر
 دری افغانستان، ۱۳-۱۸؛ نمونه‌های شعر امروز افغانستان، ۲۹۹-۳۰۶؛
 نوبهار، سال اول، شماره ۱، تابستان ۱۳۷۰ش، ص ۵۶

دانشنامه